

**[Halldan Hendriksen.]**

sætte Krav om „snarest“ at faa gennemført en Lovændring som foreslaaet af Flertallet“.

Og senere i Betænkningen:

„Som allerede angivet kan Mindretallet imidlertid ikke anse det for godtgjort, at der nu foreligger en Nødvendighed for ekstra Skatteudskrivning.“

Dette var altsaa Citat af den radikale Mindretalsbetænkning.

Hvis den højtærede Indenrigsminister havde givet sig til at undersøge, hvorledes det kunde være, at de to Betænkninger var saa enige om Unødvendigheden af at opkræve Ekstraskatter i indeværende Finansaar, vilde han have opdaget, at der var en ganske bestemt Grund, nemlig den, at baade de Konservative og de Radikale havde modsat sig en Disposition fra Flertallets Side, der foretoges i Borgerrepræsentationens Møde den 19. Oktober 1939, og som bestod i, at Flertallet vedtog at henlægge 3,6 Mill. Kr., som var Overskuddet for Finansaaret 1938—39, til en Udvidelsesfond, skønt man allerede paa dette Tidspunkt var ganske klar over, hvilke finansielle Konsekvenser den indtraadte Krigssituation maatte faa for Kommunens Budget.

Det har gennem en meget lang Aarrække været saaledes, at det socialdemokratiske Flertal selv i gode Aar har undladt at henlægge noget som helst af Aarets Overskud til Udvidelsesfonden, og det var derfor dobbelt uforstaaeligt, at man under saa ekstraordinære Omstændigheder som dem, Krigen havde skabt, absolut vilde unddrage Budgettet denne haardt tiltrængte Reserve. Det socialdemokratiske Flertal har imidlertid Magten til at gennemføre, hvad det vil. Ingen kan hindre det deri, men ingen kan paa den anden Side paastaa, at Underskuddet paa indeværende Finansaar alene skyldes Krigen eller de fra Statens Side trufne ekstraordinære Dispositioner.

Der er et andet Beløb paa Københavns Kommunes Budget for indeværende Aar, der spiller en vis Rolle. Det er Luftværnsudgifterne. Ogsaa paa dette Omraade har der været Enighed mellem de Konservative og de Radikale i Københavns Kommunalbestyrelse — og vel for øvrigt i det væsentlige Enighed mellem alle tre Partier —, nemlig om, at disse Udgifter var Forsvarsudgifter, som rettelig burde afholdes af Staten. Det drejer sig, som ogsaa nævnt af den højtærede Indenrigsminister, om ca. 5 Mill. Kr. Kommunen har ikke fra Statens Side kunnet faa Medhold i denne Betragtning, men baade de Konservative og de Radikale har gjort

den Opfattelse gældende, at hvorledes det end gik med Forhandlingerne med Staten om Udgifternes Fordeling, saa kunde disse i alt Fald ikke betragtes som almindelige Driftsudgifter for Kommunen. Det er under alle Omstændigheder Foranstaltninger, der træffes for en Aarrække frem i Tiden, og det vil derfor være helt urimeligt at forlange dem afholdt paa et enkelt Aars Budget. Det naturlige vil være at optage et Laan til Dækning af disse Udgifter og fordele dem over en kortere eller længere Aarrække.

Det er disse to Forhold, Henlæggelse af Overskuddet fra sidste Aar og Luftværnsudgifternes Fordeling over en Aarrække, som Partierne i Københavns Kommunalbestyrelse har været uenige om. Man kan se forskelligt paa disse Spørgsmaal, man kan være enig med den ene eller den anden Part, men man kan ikke paastaa, at det Underskud, som det socialdemokratiske Flertal paa Grundlag af sine særlige finansielle Betragtninger budgetterer, fremkommer udelukkende som en Følge af Krigssituationen. Det er, naar man vil se sagligt paa Sagen, alene et Spørgsmaal om, hvorledes man vil stille det kommunale Budget op og fordele Udgifterne mellem Drift og Anlæg, og en saadan Strid burde ikke kunne foranledige Rigsdagen til at gennemføre en Ændring i Københavns Skattelovgivning.

Spørgsmaalet om Skattevalgparagraffen i den københavnske Skattelov er der ingen Grund for mig til at komme særligt ind paa under denne Debat. Jeg finder det rigtigt, og jeg er ogsaa i denne Henseende enig med mine Partifæller i Borgerrepræsentationen — maaske ogsaa med den højtærede Indenrigsminister, skønt nogle af hans Bemærkninger under Forhandlingerne i det andet høje Ting kunde vække Tvivl derom —, at Spørgsmaalet om Skattevalg er af en saadan principiel Natur, af en saadan særlig Karakter, at det ikke bør løses i Forbindelse med en Krigssituations ekstraordinære Forhold, og jeg billiger altsaa, at man ikke paa dette Punkt har imødekommet det socialdemokratiske Flertal.

Det har været mig magtpaaliggende under denne Debat overhovedet ikke at komme ind paa Spørgsmaalet om Statens Forhold til Københavns Kommune og navnlig ikke paa Spørgsmaalet om, hvorvidt den ene eller den anden Part er blevet forfordelt i Tidernes Løb. Det kan vel ogsaa siges, at det er et Spørgsmaal, der ikke direkte vedrører den foreliggende Sag. Men jeg tror, det vil være af en ikke ringe Betydning, hvis et Udvalg af den Karakter, som Raadmand Bindsløv omtalte under